Головлив, а, о, — и (чит) 1) който обича да се головлие, да се върши на головно. 2) в. величествен, високомерен.

Головлие (чит) в. головство.

Головство (сто) върчене на головно, головлъне, високомерие: Въ повиване суетното головство на царе́вѣ. Ш. 223.

Головщина (сто) тоя що головствува: Болярѣтѣ и-пак от головщина са си на близко гони погледа. Цариг. Л. Д. 1873. р. 142.

Головване (сто) върчене на головно, надигане.

Головвѣ се, в. головя се гл головей се, головъвам въ́ му въ́рчи о головѣ. посл.

Головя се. гл. възв. въ́рчя се на головно, горда се. Глупавий се головви, когато го друг глупец хвали. Р. 8. Головви се като пати в'ръдието. посл.

Голѣ гл. ср. ходѣ гол от сиромашия. сиромах сѫм.

Голиол (сто) от гръцкото βρίθος, тежко, натежалица, пълно. 2) грамада, купище. 3) то разлетяване на дъхвите: могъл.

Гонѣ (сто) в. гонене

Гонене (сто) от гонѣ. 1) преследване, дирене: 2) каране, теране. 3) пъ́рцане, мъ́рч стане с головна.

Гонец (чит) 1) който гони някого. 2) който бързо бяга, бистрина на кладѣ. в. улах, сапя. бъ́рзоконец.

Гонен, а, о, — и (чит) 1) когато сѫ гонени, преследувани. 2) когато сѫ гонени, въ́зсѣдани: тая жрава не е гонена, не се е гонила.

Гонител' (чит) тоя що гонец, който гони някого. 2) противник, той ме гони, гонителят ми е.

Гонителка (сто) противница, враждебница.

Гонителница (сто) тоя що гонителка.

Гонѣ, ни, гл. дл. 1) Следувам за, преследвам, въ́рвя в' стопките му гонѣ за да стигнѣ, да уловѣ: ще гора ни видѣ го, кеф храбрѣ добъ́рго нак, дѣ си гони сури елен. М. 83. Да си тойде в'честа гора, да си гони харамии. М. 226. Котката гони мишкитѣ. Ако гонѣ два заяца на веднъ́ хванѣ. посл. Кого гонѣ? в'въ́ гонѣ. Гони ме аме не можеш ма стигнѣ. 2) стремѣ се, старая се да достигнѣ: Помогвам се да постигна.

Довечера ще гонѣ Гедрово. Който обича да се труди да гони слава. М. Д. оставил тия отмъ́ти и гони дивото. Ч. 260. Гонѣ вихритѣ. гради високи кули под облацитѣ, или гони вихритѣ, в'въ́тровецъ. З. 242. 3) псувнѣ, ще му гонѣ мъ́ч. ще му гонѣ на.

Гонѣ се гл. взаим. 1) четирма братя деветмо се гонѣт и не могат да се стигнат. 2) жравата се гони, на се е гонила ще се гони, разгонила се.

Гора (сто) 1) въ́звишено мѣсто, на горно мѣсто, въ́звишеност. 2) планина, стръ́мно, високо мѣсто: Отидъ на св. Гора. 3) мѣсто обрасло, облечено с'дръ́ве: Св гора има свето поле, ядъ на посл. Гората е близу але дръ́ве имъ в'селото: Гора и вода; вселена, цѣлий свѣт: Като гръмнах, че като кай гора-гора, че по-стенѣ гора и вода и дъ́ва в'майчя. прикас.

Горазд, лице на мъ́ж по старо хубав, искусен, от него трѣбва да е новото ми гроздан, гроздинка.

Гон (чит) 1) в'сложнитѣ думи вмѣсто гонец: в'тръгон. 2) в. погон в'извръване на ~~ни~~ видѣ, гозятта.

Гондуро (сто) в. конче, пятнисто цвете, пятна от цвѣт или гол: Дами и Земи конче, тая пайтата, — тая гондуре-гола, тая цъ́рно-бяла, тая пайтата вечда. Л. 565.

Гонсе и гонсеста орел-а що ги исхвати. Ч. 106.

Гонѣч (чит) който гони, преследува: В'това врѣме гонѣча ударя с'пръ́ти-е (прѣвѣ) на тая, който тъ́рчи на тръ́ф. Ч. 108.

ГРАДСКА БИБЛИОТЕКА СОФИЯ